

Een nieuwe start in Halesmere House

Suzanne Snow bij Boekerij:

De Thorndale-serie:

Een nieuw begin in Thorndale

Lentekriebels in Thorndale

Een tweede kans in Thorndale

Warme kerstdagen in Thorndale

De Liefde in het Lake District-serie:

Winter in Halesmere House

Zonnige dagen in Halesmere House

Een nieuwe start in Halesmere House

SUZANNE SNOW

Een nieuwe start in Halesmere House

ZAL DE MAGIE VAN HALESMERE
OPNIEUW LIEFDE BRENGEN AAN ALICE?

Vertaald door Ria de Koning

ISBN 978-90-492-0756-4

ISBN 978-94-023-2538-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Starting Over at Halesmere House*

Omslagbeeld en -ontwerp: © Bürosüd

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Ria de Koning

© 2023 Suzanne Snow, first published in Great Britain in 2023 by
Canelo

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Voor Ali en Jo, met liefde. Dochters, zussen,
vrouwen, moeders en meer xx

‘Heb je er al eens over nagedacht om weer te gaan daten, Alice? En waarom rijd je in die oude bak en niet in je eigen auto, nu je het bedrijf hebt verkocht?’

De haren van Alice Harvey gingen overeind staan bij deze directe vragen van haar vriendin Kelly, die waarschijnlijk de enige was die het lef had ze te stellen. Hoewel ze tot nu toe nauwelijks meer dan ‘hoi’ had gezegd, had ze er nu al bijna spijt van dat ze Kelly’s telefoongesprek had aangenomen. Als het om haar eigen liefdesleven ging nam Kelly al geen blad voor de mond en nu stortte ze zich vol overgave op Alice’ vrijgezellenstatus.

Alice dacht meer aan haar verhuizing dan dat ze met relaties bezig was. Ze had nooit plannen gemaakt om de rit van Sheffield naar haar nieuwe huis in Halesmere in deze vrachtauto te maken, maar toen haar oud-collega Ray haar voorstelde een laatste rit in haar geliefde truck te maken, had ze dat niet kunnen weerstaan. Hij had aangeboden om in haar eigen auto achter haar aan naar Halesmere te rijden en daar van voertuig te wisselen. Ze was hem daar erg dankbaar voor.

‘Hoe bedoel je, weer daten? Ik ben amper gestart.’ Het lachje dat haar ontsnapte, overstemde even het geronk van de vrachtwagenmotor. Ze keek vanaf haar bestuurdersstoel naar de binnenplaats van het transportbedrijf en nam alles nog eens goed in zich op. Het was hier zo pijnlijk vertrouwd, precies zoals het bij haar thuis ooit was geweest. ‘En beledig mijn oude truck niet, wij kennen elkaar al heel lang.’

‘Ja, ja. Jij en je vrachtwagens. Leuk geprobeerd trouwens, om van

onderwerp te veranderen, maar je vergeet hoe goed wij elkaar kennen.’ Alice hoorde aan de stem van haar vriendin dat ze zich wel vermaakte en ze bedacht zich dat Kelly ook wel een ander moment voor dit gesprek had kunnen uitzoeken. Hoewel, haar kennende deed ze het misschien ook wel expres. Ze hoopte waarschijnlijk dat als Alice wat was afgeleid, ze haar makkelijker kon overhalen tot een of ander plan, zodat zij na het gesprek haar gang kon gaan.

‘Kunnen we het thema daten misschien even laten rusten, in elk geval tot ik een beetje in mijn nieuwe huis ben gesetteld? Daten is echt het laatste waar ik op dit moment mee bezig ben. En waag het niet er weer over te beginnen dat ik er niet jonger op word!’

‘Je hebt het nu zelf gezegd, dus hóéf ik er niet meer over te beginnen. En je hebt helemaal gelijk: achtendertig is nog niet te oud, we leven niet in de achttiende eeuw, maar je wilt het er toch niet op laten aankomen? Als je tenminste iemand wilt ontmoeten voordat je veertig bent.’

‘Veertig!’ Er schoot een paniekscheut door Alice heen. ‘Dat duurt nog eeuwen, dank je wel! Ik heb er op het moment echt geen behoefte aan om iemand te ontmoeten, ik red me prima in m’n eentje.’

‘Dat weet ik wel.’ Kelly’s stem klonk vriendelijker en haar uitgelatenheid van zo-even maakte plaats voor bezorgdheid. Kelly had het beste voor met Alice, maar dat betekende vaak ook dat ze haar dingen probeerde op te dringen die ze niet altijd wilde. Zoals die ene keer tijdens een vakantie in Santorini, toen ze eigenlijk een boottochtje zouden maken, maar Kelly in plaats daarvan terreinwagens had gehuurd en Alice op krukken thuiskwam.

Toch hoorden hun plagerijtjes net zo bij hun vriendschap als hun wederzijdse genegenheid. Als enige vrouwen op een technische opleiding vol mannen, hadden ze zich vanaf hun eerste ontmoeting meteen om elkaar bekommerd. Na de opleiding was Alice op haar

achttiende bij het transportbedrijf van haar vader gaan werken, terwijl Kelly naar de universiteit was gegaan om civiele techniek te studeren. Inmiddels was Kelly partner van een adviesbureau in het noordoosten van het land. Ze had haar hele leven verwoed gedatet en Alice had haar vriendin altijd gesteund als dat nodig was, maar nu vond Kelly het kennelijk nodig haar te laten profiteren van haar rijke ervaring op dit gebied.

‘Ik denk dat deze verhuizing perfect voor jou is Al, ook al had ik het leuker gevonden als je wat dichterbij mij in de buurt was komen wonen. Dat was zo gezellig geweest!’

‘Ja, dat is zo en het is lief dat je dat zegt, maar Durham is niets voor mij. Ik wil niet weer in een stad wonen. Ik móét buiten zijn, in de natuur. Dat is een van de dingen die me het afgelopen jaar duidelijk zijn geworden. Als ik mijn tuin of de weekenden in Halesmere niet had gehad, weet ik niet hoe ik het had gered. En mijn nieuwe huis is nu officieel helemaal van mij, het contract is getekend.’

Bij de gedachte aan de gerenoveerde schuur die Alice net had gekocht, overviel haar een gevoel van blijdschap: haar allereerste eigen huis! Maar ze werd er ook nerveus van. Ook al woonde haar tante Sandy in Halesmere en had ze daar bij eerdere bezoeken wat mensen leren kennen, ze zou voor het eerst sinds het einde van haar huwelijk helemaal alleen wonen. Toen Alice’ ex-man plotsklaps was vertrokken, had ze de logeerkamer gelijk verhuurd aan de studerende dochter van een vriendin, omdat ze niet alleen in huis wilde zijn.

‘Nou, als je eens komt logeren, gaan we eerst naar de spannende plekken in de stad.’ Kelly was nooit lang serieus, en de gekkigheid was weer terug. ‘Dus fyi: ik heb een profiel van je online gezet. Ik heb alleen nog een leuke foto van je nodig.’

‘Wát heb je gedaan?’ kreunde Alice. Ze schrok zo dat ze per ongeluk op de claxon drukte, zodat een passerende collega geschrokken weg-

sprong. Ze stak haastig een hand op om zich te verontschuldigen en zette de motor af. ‘Kelly! Waarom?’

‘Omdat het jouw idee was, weet je nog? Dat weekend bij mij, toen we tot laat in de avond cocktails hebben gedronken? Jij zei dat daten waarschijnlijk de enige manier was om iemand te ontmoeten en dat je dat ging uitproberen als je eenmaal was verhuisd.’

‘Heb ik dat echt gezegd, weet je dat zeker?’ Alice probeerde zich dat gesprek te herinneren, maar er kwam helemaal niets.

‘Absoluut Alice, echt waar! Ik vergeet nooit iets als het om daten gaat. Laten we je profiel gewoon doornemen als ik zaterdag langskom. Het moet authentiek klinken, precies zoals jij bent. Het moet niet op mij lijken. Je krijgt waarschijnlijk genoeg matches als je zoiets schrijft als: “Sexy vrouw met kastanjebruine haren en rondingen op de juiste plekken die als een kerel vrachtwagens bestuurt en voor wie motoren geen geheim zijn.” Misschien is een petrolhead toch niet echt wat je zoekt na al die jaren dat je het bedrijf hebt gerund... Je moet uit dat wereldje komen en jezelf gewoon wat fun gunnen.’

‘Fun. Dat woord heb ik je niet vaak horen gebruiken in verband met daten, maar misschien is het ook gewoon nog te vroeg voor mij. Kennelijk heb ik ons gesprek van die avond helemaal uit mijn geheugen gewist.’

‘Zaterdag,’ zei Kelly vol vertrouwen. ‘Dan praten we verder en als je het dan nog niet ziet zitten, verbergen we je profiel nog even en kun je het later weer updaten.’

‘Of verwijderen,’ vulde Alice aan.

‘Alleen als je dat absoluut wilt. Ik moet nu stoppen, ik heb een afspraak met Damon, die geweldige recruiter over wie ik je heb verteld.’

‘Degene die je wilde headhunten?’ Alice probeerde zich de laatste berichten van Kelly voor de geest te halen. ‘Super, dat is dus date nummer zes?’

‘Zeven. En hij is echt leuk, ik vind hem geweldig! Ik hoop dat alles goed gaat met je verhuizing. Hou je taai.’

Ze namen afscheid en Alice was blij dat ze de motor weer startte, de binnenplaats afreed en het thema daten snel kon vergeten. Het was niet mogelijk om de vrachtwagen helemaal naar Halesmere te rijden. De laatste, kronkelige weggetjes in de afgelegen vallei in Cumbria, waar ze vanaf vandaag zou gaan wonen, waren daarvoor te smal. De statige Mercedes-Benz was haar vaders favoriet geweest en toen ze op haar eenentwintigste haar vrachtautorijbewijs had gehaald, had hij haar zijn lievelingstruck speciaal toegewezen. Het was het betrouwbaarste voertuig van hun wagenpark en hij zou haar overal veilig naartoe rijden, had haar vader haar verzekerd.

Ze hadden het allebei geweldig gevonden als het hectisch was in hun transportbedrijf en er te weinig chauffeurs beschikbaar waren. Dan verwisselde ze haar hakken voor laarzen en klom achter het stuur om de zaak letterlijk draaiende te houden. Omdat de vrachtwagen oud was, werd hij amper nog gebruikt, maar voor Alice maakte dat niets uit. Ray had hem vandaag uit zijn semipensioen gehaald, speciaal voor haar, en ze wist dat hij begreep hoezeer ze dit gebaar waardeerde.

Vier uur later reed ze door Cumbria in westelijke richting over de provinciale weg. In de herfst was de weg rustig, op de laatste oktoberdagen was het landschap bedekt met koperachtige, rode en oranje-kleurige bladeren en de middagzon stond laag boven de heuvels. Alice probeerde de laatste momenten achter het stuur zo lang mogelijk te rekken.

Toen kwam ook aan deze reis een einde en parkeerde ze de vrachtauto achter het tuincentrum, waar ze met Ray had afgesproken. Het verdriet dat haar overviel bij het omdraaien van de sleutel in het contactslot en de plotsklapse stilte probeerde ze te negeren. Het geronk

van de motor kende ze als haar eigen hartslag. Ze sprong uit de cabine om Ray te begroeten, die direct na haar was aangekomen in haar auto en uitstapte.

‘Ging het?’

Ze knikte heftig op zijn vraag waaruit zo veel stil begrip sprak en probeerde haar tranen te bedwingen. Er was zoveel veranderd in haar leven en Ray was altijd een van de weinige constanten geweest die haar steeds gesteund hadden, net als Kelly en haar familie.

‘Fantastisch. Ze is en blijft een schoonheid.’ Alice zette zich schrap tegen de sympathie die ze in zijn ogen las. ‘Laat je het me weten als je iets hoort? Ik heb geen plek, maar als ze besluiten haar te verkopen of zelfs te slopen, dan ben ik de eerste in de rij, oké? Ik vind wel ergens een plekje voor haar.’

‘Dat zal ik zeker doen. Je weet dat ik dat doe. Deze truck is voor jou bestemd, dat heeft je vader zo gewild. Al onze jongens wisten dat ze er goed voor moesten zorgen, anders kregen ze het met hem aan de stok.’

Op Rays uitgestoken hand lag de sleutel van haar knalgele Porsche Boxster. Ze staarde ernaar en een nieuwe golf van verdriet deed haar beseffen dat deze geliefde auto het enige was wat haar oude leven verbond met het nieuwe, dat een paar kilometer verderop op haar wachtte.

‘Pas goed op jezelf, Alice. Je weet waar je ons kunt vinden als je iets nodig hebt.’

‘Dank je wel.’ Deze keer rolde er een traan over haar wang, ze veegde hem weg om naar Ray te glimlachen. ‘En je weet waar ik ben als je ooit een chauffeur nodig hebt.’

‘Dat weet ik.’ Ray glimlachte. ‘Maar ik denk dat je het met je bloemenweide druk genoeg zult krijgen.’

‘Niet zo druk dat ik niet af en toe een ritje naar Aberdeen of Cornwall kan maken, als je me nodig hebt.’

Bij het noemen van de weide werd ze ineens overvallen door twijfel. Was dit echt de juiste beslissing geweest, verhuizen naar Noord-Engeland en een stuk grond in Halesmere kopen om daar haar eigen bloemen te kweken, er boeketten van te maken en anderen te leren hetzelfde te doen? Het was nu te laat voor twijfels. Alle beslissingen waren genomen en de enorme afstand tussen het afgelopen jaar en dit nieuwe begin was met deze laatste rit in haar vrachtwagen nu ook fysiek een feit geworden.

‘Ik weet het hoor.’ Ray rammelde met de sleutels van haar Porsche en ruilde ze voor die van de truck. ‘Je zult altijd deel van ons uitmaken, waar je ook bent. We houden contact.’

Hij spreidde zijn armen uit en ze aarzelde even voordat ze zich liet omhelzen en de vertrouwde warmte voelde van de man die sinds haar kindertijd de rechterhand van haar vader was geweest. Ray had jarenlang over haar gewaakt, hij had ingegrepen bij de zeldzame gelegenheden dat dat nodig was en hij was tot haar leven gaan behoren. Het bedrijf was één grote familie geweest – tot ze het had verkocht en alles wat ze kende en liefhad had losgelaten. Dit was het dus. Dit was het afscheid.

‘Ik weet dat je geen heisa wilde, maar we konden je niet zomaar laten gaan. Daarom hebben we wat geld bij elkaar gelegd en een cadeau voor je gekocht.’

‘Dat is lief van jullie Ray, dank je wel. Je kijkt alsof je iets bijzonders voor me in petto hebt.’ Alice probeerde bewust een luchtige toon aan te slaan, voordat ze uit elkaar zouden gaan. ‘Dan word ik achterdochtig, want zo kijk je altijd als je me iets wilt vertellen wat ik misschien niet wil horen.’

‘Je moet nog even geduld hebben. Als het cadeau aankomt, zul je begrijpen waarom we je er niet voor je vertrek mee op de binnenplaats hebben overvallen.’

‘Dat klinkt onheilspellend.’ Ze friemelde met de sleutels tussen haar vingers.

‘Dat is het niet, niets om je zorgen over te maken. Het is iets wat je graag wilde. Wij weten dat jij altijd doet wat je zegt, Alice, en daarom hebben we het voor je gekocht. Als je er iemand de schuld voor wilt geven: het was mijn idee.’

‘Dank je wel.’ Alice had geen idee wat voor een afscheidscadeau Ray had bedacht dat ze haar niet persoonlijk hadden kunnen geven en een gevoel van schaamte be kroop haar. Ze vond niet dat ze een cadeau van haar collega’s had verdiend. Ze had het bedrijf verkocht en de droom van haar vader laten varen om zelf een nieuw leven te beginnen.

Ze wenste dat ze dit moment, als het ware tussen twee levens in, nog wat langer kon vasthouden. Een moment waarop alle beslissingen al waren genomen en nieuwe beslissingen nog niet nodig waren. Dat gevoel was nieuw voor haar. Om het transportbedrijf draaiende te houden had ze voortdurend ingewikkelde beslissingen moeten nemen, maar toen haar leven uit de hand liep doordat haar huwelijk onverwacht strandde, had ze opeens heel andere zorgen en onzekerheden gehad.

‘Ga maar,’ zei ze zo luchtig mogelijk. ‘Je hebt nog een hele rit voor de boeg en je hebt me al een enorm plezier gedaan door me met de vrachtwagen hierheen te laten rijden, als in goede oude tijden.’

Ray knikte verdrietig. Ze wilde hem absoluut niet in haar favoriete vrachtwagen zien vertrekken en reed snel weg. Vechtend tegen de tranen, waarvan ze zwoer dat het de laatste zouden zijn, registreerde ze nauwelijks het vertrouwde gebrom van de Porsche waar ze zo dol op was. Ze reed de auto door een smal straatje, snel weg van haar oude leven – het enige leven dat ze kende.

Alice had niet veel kunnen meenemen in haar tweezitter. Ze probeerde de verhuizers die kort na haar bij haar nieuwe huis arriveer-

den niet voor de voeten te lopen. Pear Tree Barn was vernoemd naar de kromme, oude perenbomen die langs één kant van de tuin stonden. Ze vroeg zich af of dat de reden was voor het lichtgroene en witte interieur van de woonschuur.

Een gezellige, verbouwde schuur was nu haar nieuwe thuis. Ze had afscheid genomen van de mooie, nieuwe driekamerwoning die ze met haar ex-man in een nette buitenwijk van Sheffield had gedeeld. De schuur werd eerder als vakantiehuisje verhuurd. Ze had van de vorige eigenaren de hele inrichting inclusief de stoffering en een deel van de keukenapparatuur overgenomen. Niets in het huis voelde vertrouwd. Ze had geen gemeenschappelijke bezittingen uit haar huwelijk willen meenemen. Toen haar ex-man alles had weggehaald wat van hem was, had hun huis er net zo berooid uitgezien als zijzelf. Hoewel het scheiden van hun bezittingen zonder problemen was verlopen, had ze het heel moeilijk gevonden.

‘Kunnen we misschien iets te drinken krijgen?’ Een van de drie verhuizers stond in haar keuken met een grote, kartonnen doos in zijn gespieerde armen. ‘We kunnen wel iets gebruiken voordat we weer vertrekken.’

‘Natuurlijk! Sorry, daar had ik eerder aan moeten denken.’ Alice keek naar de fluitketel die nog in zijn doos naast het gietijzeren AGA-fornuis stond. ‘Wat willen jullie drinken?’

‘Twee thee, allebei met suiker en één koffie zonder suiker. Lukt dat?’

‘Natuurlijk. Melk?’

‘Graag.’

‘Oké. Het is zo klaar.’ Ze pakte haar glimmende fluitketel, vulde hem met water en zette hem op de kookplaat van het fornuis. Ze had nog nooit op een AGA-fornuis gekookt en vond het leuk hem uit te proberen. Tot haar ergernis ontdekte ze dat ze bij de boodschappen die ze die ochtend nog in Sheffield had gedaan de melk was vergeten. Ze

pakte de ketel weer van het fornuis en riep naar boven: 'Ik moet even naar de winkel voor melk. Ben zo terug.'

Ze trok de voordeur achter zich dicht en rilde van de kou, omdat ze alleen een trui over haar t-shirt aanhad. Omdat de buurtwinkel vlakbij was, leek het haar niet nodig weer naar binnen te gaan om een jas te halen. Ze wilde de verhuizers niet al te lang laten wachten, ze waren bijna klaar en als ze snel liep, zou ze het wel warm krijgen. Alice haastte zich de oprit af en liep door een houten hek dat naar de straat leidde.

'Oh.' Abrupt hield ze stil, verrast door zes loslopende schapen die tussen de afgevallen meidoornbladeren van een heg aan het kletsnatte gras in de berm stonden te knabbelen. Eén schaap hief zijn kop op en staarde haar aan alsof zij degene was die hier niet thuishoorde. Alice zag dat het Herdwicks waren en vermoedde dat ze waren ontsnapt van de boerderij iets verderop, haar naaste buur, die ze fokte. De boerderij was op weg naar de winkel, dus kon ze wel even aanbellen en laten weten wat er aan de hand was. Ze deed het hek dicht zodat de schapen niet haar tuin in zouden gaan en haastte zich toen weer verder. Maar de schapen schrokken en renden precies de verkeerde kant op.

'Hè, nee toch!' Het was al bijna donker, ze had hier echt geen tijd voor. Ze besloot achter de schapen aan te rennen, ze in te halen en dan terug naar de boerderij te drijven. Dat kon niet zo moeilijk zijn, ze had het schapenherders vaak genoeg zien doen. Maar hoe dichter ze bij de schapen kwam, hoe sneller ze wegrenden en voor ze het wist namen ze de bocht en verdwenen uit het zicht. Ze wist niet dat schapen zich zo snel konden verplaatsen en bleef staan.

'Heb je hulp nodig?'

Alice draaide zich om en zag dat er een bus achter haar stond, waarvan de chauffeur met zijn hoofd en elleboog uit het raampje hing; door het paniekerige geblaat en de wind in haar oren had ze hem niet

horen aankomen. De regen maakte het nog kouder, dus sloeg Alice haar armen om zich heen.

‘Graag. Ze zijn niet erg onder de indruk van mij.’

De bestuurder stapte uit met een jas onder zijn arm om over zijn donkergroene t-shirt aan te trekken, vermoedde ze. Zijn zwarte werkbroek had kniestukken en reflecterende strips langs zijn dijen en kuiten. Hij liep snel op haar af zodat zijn donkere haar nat werd. Even later gooide hij zijn jas naar haar toe. Ze ving hem automatisch op.

‘Trek maar aan. Je staat te bibberen van de kou.’

‘En jij dan?’ Ze rilde en begon de jas beschermend om zich heen te trekken.

‘Niet nodig. Ik ben toch al nat geworden tijdens het werk en ik ben op weg naar huis om te douchen.’

‘Bedankt.’ Ze trok de jas dankbaar aan en haar blik ontmoette zijn prachtige donkere ogen, zo bruin als chocolade en omlijst door lange wimpers. Zijn wenkbrauwen waren net zo donker als zijn korte krullen en ze zag stoppels die al bijna een korte baard vormde. Aan de binnenkant van zijn rechteronderarm zat een tatoeage van paarsachtige, in groen, koper en bruin overvloeiende bladeren die een cirkel vormden.

‘Jij bent niet van hier, hè?’

‘Hoezo?’ vroeg Alice verontwaardigd. Ze was dan weliswaar nog geen echte local, maar zó erg viel ze toch ook weer niet op? Ze ritste zijn jas dicht. Hij rook naar iets limoenachtigs en nog iets kruidigers, wat haar net zo afleidde als de glimlach op zijn lippen.

‘Je rent in dit weer op ballerina’s en zonder jas achter schapen aan. Mensen die hier wonen, zouden laarzen dragen. Ik denk dus dat je hier op vakantie bent.’

‘Ballerina’s? De mannen die ik ken zouden het gewoon schoenen noemen.’ Haar vroegere collega’s waren bijna allemaal heel aardig

geweest, maar ze wist wel zeker dat de meesten van hen nog geen hoge hak van een sneaker konden onderscheiden.

Alice probeerde zich een managementcursus over lichaamstaal te herinneren en wat het ook alweer betekende als een onderlip voller was dan de bovenlip. Happy-go-lucky, herinnerde ze zich, iemand die van plezier houdt, sensueel is en spontaan. Allemaal eigenschappen die ze wel bij hem vond passen.

‘Is er iets met mijn gezicht?’ Zijn glimlach veranderde in een grijns en hij negeerde zijn telefoon die in een broekzak op zijn rechterdij overging.

‘Nee hoor.’ Ze hoopte dat de wind die met haar haren speelde haar verlegenheid zou verbergen. Ze had door de jaren heen met heel wat mannen samengewerkt en het was voor haar nooit een probleem geweest om professioneel te blijven, ongeacht hun uiterlijk of hun gedrag. Waarom was het bij deze man dan opeens anders? Het had vast te maken met haar voornemen om zich wat meer plezier in het leven te gunnen. Ze besepte dat ze het flirten ernstig was verleerd. Kelly zou onmiddellijk zijn contactgegevens hebben gevraagd en een eerste date hebben gemaakt. Alice onderdrukte een lachje.

‘Oké, goed om te weten, maar ik moet er eigenlijk vandoor.’ Zijn stem klonk geamuseerd en ze hoorde niet iets van een plaatselijk dialect. ‘Wat doen we met die schapen? Ze hebben de benen genomen.’

‘Schapen?’ Ze dacht op dit moment alleen aan telefoonnummers en dates, en stak voor de tweede keer automatisch haar hand uit om iets op te vangen dat hij haar toewierp. Een paar autosleutels deze keer.

‘Ik ga proberen of ik ze kan terugdrijven. Kan jij autorijden?’

‘Een beetje.’

‘Kan jij mijn bus dan voor de boerderij neerzetten? Dan kunnen de schapen er niet langs.’

‘Ben je niet bang dat ik ermee vandoor ga?’

‘Ben je dat van plan, dan?’ Terwijl hij wegliep, werd zijn glimlach breder. ‘Nee, maar ik zou het je waarschijnlijk niet vertellen als het wel zo was.’

‘Je lijkt me niet het type dat er met andermans bus vandoor gaat. Daarvoor zie je er niet doortrapt genoeg uit.’

‘Dat komt doordat je me niet kent.’ Was dit flirten? Het voelde wel zo, afgaande op de blos op haar gezicht. Misschien kwam dat ook gewoon door de wind.

‘Rijd me niet omver als je er met mijn bus vandoor gaat, oké?’

‘Ik zal mijn best doen. Hoewel? Het is, denk ik, logischer dat ik omdraai en de andere kant op ga.’

‘Dus je hebt er wel over nagedacht?’

‘Een beetje,’ antwoordde ze en ze moesten allebei lachen.

‘Ik kan, geloof ik, maar beter achter die schapen aan gaan.’

‘Ja, absoluut. Wie weet waar die beesten inmiddels zijn, ze leken heel wat van plan.’

Hij verdween terwijl zij de bus schuin neerzette en de weg zoveel mogelijk blokkeerde. Het was warm in de bus en ze kon de verleiding niet weerstaan om te blijven zitten, maar al snel kwamen zes schapen op haar afgestormd achtervolgd door de bestuurder van de bus. Ze sprong eruit en begon wild met haar armen te zwaaien, zodat de schapen op het laatste moment het erf op zwenkten en Alice snel het hek achter ze dicht kon trekken. Ze glimlachten naar elkaar.

‘Goed gedaan!’ Hij stak een hand uit, ze aarzelde even voordat hun handen een triomfantelijke high five maakten. Het was maar een korte aanraking, maar ze voelde hoe haar hand ervan tintelde. ‘We zijn een perfect team.’

‘Inderdaad. Bedankt.’

‘En jij bedankt dat je er niet met mijn bus vandoor bent gegaan. Ik heb het namelijk hard nodig.’

‘Graag gedaan. Ik kan eigenlijk ook best zo’n bus gebruiken, maar deze is me te groot. Ik heb hem daarom maar niet meegenomen.’

Hij leunde met een elleboog op het hek en keek haar aan. ‘Dus heb ik gelijk? Je bent een toerist buiten het hoogseizoen?’

Dit prachtige landschap was nu haar thuis en plotseling raakte Alice overspoeld door een golf van blijdschap. Dit was geen bezoekje waarna ze weer naar Sheffield en de restanten van het leven dat ze daar had geleefd, zou moeten terugkeren. Halesmere was een nieuw begin en plotseling kon ze niet meer wachten.

‘Ik ben geen toerist.’ Tot haar verrassing merkte ze hoe ze ervan genoot dat hij hun gesprek aanhield. Het voelde prettig dit spel te spelen met zo’n aantrekkelijke man.

‘Logeer je bij vrienden?’

‘Telt dat dan niet als vakantie?’

‘Eigenlijk wel.’ Hij zette een voet op de onderste plank van het hek waaruit Alice concludeerde dat het met zijn haast kennelijk niet zo’n vaart liep. Dat voelde opwindend.

‘Ik dacht dat je haast had?’ Ze daagde hem uit, ze wilde weten waarom hij het gesprek rekte.

‘Dat heb ik ook, maar ik ben nieuwsgierig.’ Hij ging staan, haalde de telefoon uit zijn zak en keek er snel op voordat zijn blik weer naar haar ging. ‘Nieuwsgierig naar alles en iedereen, en ik krijg graag antwoord. Dus, kom op, vertel. Wat brengt je hiernaartoe?’

‘Op dit moment?’ Alice realiseerde zich dat ze hem waarschijnlijk na dit gesprekje nooit meer zou zien en ze probeerde de teleurstelling te negeren, maar haar vaardigheden op het gebied van flirten hadden in elk geval een boost gekregen. ‘Ik moet melk kopen bij de buurtwinkel. En ik moet me haasten voordat ze sluiten. Nogmaals bedankt dat je me hebt geholpen.’

‘Graag gedaan.’

Ze was nog maar een paar meter verder toen de wind zijn geamuseerde woorden naar haar toe waaide.

‘Denk je dat ik mijn jas nog terugkrijg? En mijn sleutels?’

Toen Alice de volgende ochtend wakker werd, dacht ze half slapend even dat ze op vakantie was. Ze zocht naar het lichtknopje. De eerste nacht in haar nieuwe huis was onrustig geweest en zelfs de stilte was hier heel anders. Ze knipperde met haar ogen toen het licht aanging en nam haar nieuwe slaapkamer in zich op. De muren waren bleekgroen. Naast haar nachtkastje paste precies een dubbele kledingkast en aan de andere kant van haar smeedijzeren bed stond een kaptafel. In een nis hingen planken onder een dikke eikenhouten balk en aan de andere kant van de kamer stond een smalle ladekast. De felle patchworksprei die ze over haar dekbed had gegoooid, zorgde voor wat contrast met de rest van de kleuren.

Ze ging rechtop zitten en herschikte de kussens om nog wat makkelijker te kunnen leunen. De verbouwde schuur had precies de omgekeerde inrichting van een gewoon huis. Op de begane grond bevonden zich drie slaapkamers met badkamers en een open keuken met eethoek, en op de eerste verdieping kwam de zitkamer uit op een tuinkamer en terras met een prachtig uitzicht over de vallei. Om de schuur heen bevond zich een prachtige tuin, wat een van de redenen was geweest waarom Alice verliefd op dit huis was geworden.

Ze had haar hele leven in Sheffield gewoond, maar door haar beroep kende ze het wegennet van Engeland op haar duimpje. Hoewel het tweeënhalf jaar geleden was dat haar vader plotseling was overleden, voelde ze zijn verlies nog dagelijks. Hij was het middelpunt van het bedrijf geweest, de firma die hij met een paar bestelwagens was begonnen en over de jaren had uitgebouwd tot een groot transportbedrijf.